

ערב התפטרותו מהמשלה, בראי יון טלוויזיה בליל שבת האחרון, ניי סה שר-המשפטים יעקב שמשון שפירא להגן על התיוה שלו, לפיה היו המלצות משרדו בפני ועדת ויתרון לגבי שר הפרקליטים ריאליות, והטעות היתה רק בכך שלא נקבעה תיקרה לגובה שר ה- טירחה. בהודמנות זו הוכר שר-המשפ- טים פרשה של עובד מדינה, שהועמד ל- דין פלילי, יצא זכאי והמדינה השתתפה בסכום של 5000 ל"ב בהוצאות הגנתו.

האיש האליו התכוון שפירא ואת שמו לא הוכר הוא אלברט לב, 44, תושב מושב מעש שליד פתח-תקוה, אב לחמ-י בילדים, עובד משרד העבודה, 17 שנה בשירות המדינה, משכורת: 600 ל"י בר-י טו.

אחרי מלחמת שש-הימים הועסק אל- ברט לב מטעם שירות העסוקה כממונה על סניף השירות בכפר קאסם. בתוקף

עובד-מדינה לב כחה מגיע לעניים?

תפקידו זה היה צריך לפקח על העסקתם של ערבים מהשטחים בישראל, לדאוג שיועסקו רק אלה המובאים באמצעות לשכות העבודה ולא באמצעות הראיטים.

באחד הימים, ביולי 1970, הוזמן אלברט לב למשרד האזורי בפתח-תקוה, שם נצטר על ידי שוטרים שהאשימו אותו בקבלת שוחד ממעסיקים חמור מתן רשות עבודה לפועלים מהשטחים בישראל. הוא נעצר ל-15 יום, הושהה מעבודתו, משכורתו בתקופה זו קוצצה לחצי לפי התקנות, עד לסיום משפטו. במשך שנה וחודשיים, עד שהסתיים משר פטו, נאלץ לפרנס את משפחתו ואת ילדיו במשכורת של 300 ל"י לחודש.

תשובה שלילית. אלברט ידע והאמין שהוא חף מפשע וכי טופלים עליו הא- שמת שוא. כדי להגן על חרותו הוא נאלץ לשכור עורכי-דין. לא היה לו במה לשלם להם. הוא נאלץ לקחת הלוואות, הסתכן בחובות כדי שיוכל לשלם למשרד פרקליטי, את הסכום של 8,625 ל"י, תמורת ניהול ההגנה עליו.

ביולי 1971 זוכה אלברט לב על-ידי

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן ב'אמוץ ונתיבה ב'יהודה

יא-מניק ביטוי הנאמר, בעיקר בפי חיילים, תמיד לאחר ציון משך זמן המתקרב לקיצו. "עד לשיחרור נשאר לי 129 ימים, יא-מניק" * "כמו שאתה רואה אותי, יש לי עד לסוף הקורס שבוע, יא-מניק."

לא משתין לכוון שלי אדיש כלפי, אינו מתחשב בך, יחסו אלי אינו יוצא דופן מיחסו לשאר.

"מה אני אלך להתחנן למבס? הוא בכלל לא משתין לכוון שלי." * מה שהיה צריך לעשות זה שביתה בירושלים, בכנסת. אבל יש לי הרגשה שאף אחד שם לא משתין לכוון שלינו."

זפטה ש' מכה, סטירה, "זבנג". "אתה רואה ת'בולקלה שיש לי בראש? אז כמו שאני מתכוונת במיקלחת להרים ת'שבון — תן! חטפתי זפטה מהברז של האמבטיה! ב' מיקלחת הרי אני לא לובשת ת'משפטיים, ת'יודע."

איש-משק ת', ז'וני, אדם המגלה תכונות של אירגון למופת, ניהול מדוקדק, יעילות קפ-דנית וכד'. "מר פרידמן איננו איש-משק" (דו"ח ועדת ויתרון, בעניין, "נתיבי נפט").

ממי ש', בסלנג הפקידותי: משפחות-מרובות-ילדים, (בראשי תיבות) או הקצבה המשולמת למשפחות אלה. "אני מבקש מאוד לא לגעת בסעיף הזה. ממי זה בעניי קדוש. ברם, תוכל לקזז מסעיפים אחרים. אני טיפולך."

ג'וקה ש', לירה ישראלית אחת. "שם לי בוכטה של ג'ובות ביד ואמר לי: נו, עכשיו אתה מסכים כבר? — הסכמתו." * "זה יוצא לחופש, אז הוא ממלא ת'כיסים בג'ובות, והולך לעשות רוח על החתיכות בדיונגוף."

רגילה ש', החופשה הקבועה, הרגילה, ה-מגיעה למגוייס אחת לכד'יזך חודשיים. "הלו, בובה, תנסי לסדר אצל המפקד שלך, שהרגילה שלך תצא באותו זמן של הרגילה שלי. או קיי? את שומעת אותי?"

סלמס ש', מגורים בתנאים ירודים, שכונת-עוני שההזנחה והזיהום מרובים בה. "פלטים ערביים עניים, המשוכנים בתנאי סלמס, נטולי כל זכות פוליטית, שרכושם בתחום ישראל לא הוחזר להם ואף פיצוי לא התקבל עבורו." (אמנון רובינשטיין, "הארץ", 4.4.72).

חתיכה ושטרונגוד

עוד חתיכה ועוד שטרונגוד

זה לא צחוק

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם שי דן ב'אמוץ ונתיבה ב'יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מזים וביטויים משדהם.

ליום, יש לעובדי המדינה מעמד עדיף. אם הם נאשמים במעשה הקשור בעבודתם, הם זכאים לסניגור עם תמורה ריאלית. אלברט לב לא הבין מדוע מוכנה המ-דינה לשלם לצבי דינשטיין, כשכר טיר-חה לפרקליטו, שייצג אותו בוועדת ויתרון, סכום של 96 אלף ל"י (לפני הקיצוץ). בעוד שלו אין מוכנים לשלם יותר מ-5000 ל"י. זהו הבלוף הגדול שמאחורי הקריטריו-נים עליהם המליץ משרד-המשפטים בפני ועדת ויתרון כבואה לקבוע את שכר הפרקליטים שהופיעו בפניה. מסתבר שי-קריטריונים כאלה אינם קיימים כלל והם נקבעו רק לצרכיהם של מוטי פרידמן ו-צבי דינשטיין.

אלברט לב לא היה מוכן להשלים עם כך. באמצעות עורכי-הדין אריה מרינסקי הוא פנה שוב אל שר המשפטים, תבע ממנו לכסות את כל הוצאות משפטו, אשר רמשה את משפחתו אשר בלאו הכי חיה מתחת לקו העוני. עד היום הוא לא קיבל תשובה על בקשתו זו.

יחסים מרחביים

עוכר ישראל

או עוכר ישמעאל

הציור שקישט את הכותרת בשבועון המצרי רוז אל-יוסף אינו דומה לאורי אבנרי, וברור שהצייר לא ראה מעולם את אבנרי או את תמונתו.

גם הטכסט שמתחת לכותרת לא היה מיורני פחות. הוא תיאר את אבנרי כי ישראלי שוחר-מילחמה, סוכן ציוני. מדוע הקדיש השבועון המצרי (שהוא שבועון מצוייר, ללא צילומים, פוליטי בעיקרו ובעל נטיה שמאלית) ארבעה עמ-דים להתקפה אישית זו, פרי עטו של מוחמד חאפו דיאב?

יש לכך סיבה מעשית. אבנרי הפך ל-סלע-המחלוקת במאבק מצרי פנימי, הנוגע לוועידת בולוניה המתוכננת — בה עת-י דים להיפגש בקיץ הקרוב נציגי תנועות השלום הישראליות והערבים — אך החו-רג הרבה מעבר לוועידה זו.

מאבק זה התחיל עוד בראשית השנה. עורכיל-שעבר של רוז אל-יוסף, אחמד המ-רוש, הפליג בשבת הוועידה, ציין שהדרך היחידה לשלום היא התקשרות כוחות-השלום הערביים עם כוחות-השלום הישראליים. בין השאר העלה על נס את א-רי אבנרי.

כנגד המרוש קמו כמה כתובים, ובראשם דיאב. הם טענו שאין ישראלים שוחר-י שלום, מפני שישראל עצמה היא מדינה פאשיסטית. הסיגנון היה כה חריף, עד שהמרוש נמנע מלבוא לפגישת ההכנה בי-רומא שנערכה במרץ השנה.

בראש קולות השלום. ברור שה-התקפה לא היתה מכוונת רק נגד המרוש אישית, או נגד אביה הרוחני של הוועי-דה, חאלד מוחיי-אל-דין. היתה זאת הת-קפת-מחץ על כל מתנה-השלום המצרי, הגלוי והנסתר. כדי להשיג את מטרותם, היו שוללי-השלום צריכים להוכיח שאין כלל כוחות-שלום בישראל.

התקפת-המחץ על אבנרי היתה חלק ממאבק זה. בהקדמתה אומר דיאב ש"יש לשחזר את הקולות הישראליים המוגד-רים כשוליים, כדי לעמוד על מניעיהם האמיתיים."

בין אלה הוא מונה את הפרופסורים, הר סופרים, הסטודנטים, רק"ח, ש"ח, מצפן, האגודה הישראלית לזכויות-האדם, והי-פנתרים השחורים. "בראש הקולות האלה עומד אורי אבנרי," אומר דיאב, "בשל האמצעים העומדים לרשותו — תנועת העולם הזה — כוח חדש ושבועוני."

מיהו אבנרי? דיאב נותן תמצית תול-דות-חייו, המועתקת מן הפרק האוטר-ביוגרפי של אבנרי בספרו מילחמת היום השביעי, או מספר על אבנרי שפורסם לא מכבר על-ידי האירגון השיחרור פלס-טין, במגמה דומה לזו של דיאב. הוא משתדל להוכיח כי המגמות לטות ארוך של אבנרי סותרות את מגמתיו המוצה-

דיוקנו של אבנרי ב"רוז אל-יוסף" לא כ"כ דומה

רות. למרות שאבנרי מבקר את הציונות הקלאסית, הוא הצדיק את מילחמת ששת הימים כאילו היתה מילחמת-מגן, והצדיק את איתור ירושלים. ב-1965 תבע שיתוף-פעולה עם "ערבים גרורים" (הכוונה לערביי ישראל) במסודות-השלטון הישראליים.

הצעת אבנרי לפדרציה ישראלית-פלס-טינית אינה, לדעת דיאב, אלא צורה מפ-תה להגשמת השאיפה הציונית להת-פשטות.

מגמת המאמר ברורה: לחבל בוועידת בולוניה, ולהכתיים את שוחר-השלום הר-עריביים כמי שמוכנים לשלף פעולה עם סוכנים ישראלים.

העובדה שהתקפה זו משתרעת על פני ארבעה עמודים לא אחד מגדולי הש-בוועונים המצריים, מוכיחה כי הוויכוח על הצורך בהידברות עם כוחות השלום בישראל, נטוש בצמרת ובחברה המצרית כמי-לוא תריפותו. נראה כי הכוחות התומכים בדו-שיח זה גדולים וחסובים הרבה יותר מכפי שנראה מבחוץ.